

HELVETE OG TORTUR MOT

Vitenskapsmannen Johan Scharffenberg mener imidlertid at det er begått feil på feil.

Alle vettuge mennesker har for lengst tatt avstand fra de avskyelige metoder Hitler-Tyskland benyttet både i Tyskland og i Norge.

Det samme har imidlertid ikke skjedd når det gjelder skjendingen av NS-fangene etter krigen, eller den lite verdige rettergangen mot dem.

På Akershus hadde man en dampkjele som ble brukt ved avlusning av tøy. Etter krigen lempet man NS-fanger inn i den og skrudde på lokket. Stimen ble satt på og temperaturen kom opp i 60—70 grader.

Utenfor kunne man høre pipene fra dem som satt inne i kjelen.

Det hele foregikk som en avlusningsprosess. Etterpå ble fangene spytt med varmt og kaldt vann.

Harald Pedersen het et NS-medlem som ble arrestert i Harstad den 10. mai 1945. Flere ganger ble han på Sydspissen Fangeleir i Tromsø noen uker senere stilt foran eksekusjonspeletongen under foregivende av at han skulle skytes. Hver gang ble det hele «utsatt».

Ofte måtte han i fulle klær vasse ut i sjøen for «å vaske seg», og ble deretter lagt dyvdt i en likkiste. Prosessen foregikk i omkring 10 uker. Han ble hengt opp etter fotene og banket med en stokk. En glødende kniv ble stukket i munnen på ham. Han ble sparket i skrittet og i magen. Hans vitneutsagn ble senere gitt til politiet.

Jeg ønsket bare å dø . . .

Frøken Klara Johansen f. i 1899 kom fra et fattig lite arbeidshjem og bodde hos sine foreldre til de døde. Deretter tok hun seg av søster og hennes to barn. I 1938 traff hun sin tyske forlovede. Han hadde tysk far og norsk mor. Han dro tilbake til Tyskland etter 8 måneder. Etter krigen kom han tilbake til Norge, men det ble i mellomtiden forbudt å dra til Tyskland for å gifte seg.

En dag trengte en flokk gutter og en kvinne seg inn i leiligheten til Klara og hennes søster. De slo Klara, trakk henne etter håret ned i gården og skar deretter håret av henne slik at hun blødde kraftig. Under folks jubel ble hun slept ut på gaten. Tilfeldigvis kom en politmann forbi og fikk hjulpet henne til leiligheten hvor barna og

hennes søster hadde fått sjokk. Politimannen uttalte at han ikke hadde noen medlidenhet med henne fordi hun hadde hatt følge med en tysker. Etter legevaktopphold og såvidt tilbake til hjemmet kom nå hjemmefrontere med trukne revolvere. Det bar til nummer 19 og deretter hjem igjen under folks opphissede skrik og skrål. Klara hadde ikke gjort noe galt. Ikke engang vært medlem av NS. — Jeg ville bare dø fra alt det redselsfulle.

Grusomhet på grusomhet

Det var vanlig at NS-folk fikk slått ut tennene og ble sparket av hjemmefrontere. En stillferdig dame som aldri hadde gjort noen fortredd ble mishandlet fordi hun var født i Tyskland. Under en ekssersis lå 8 unge piker på bakken avsvimt. To av vaktene erklærte overfor ansvarshavende politimann at de nektet å være med på grusomhetene lenger. Da ble de stoppet.

Kvinner gift med NS-folk kuttet over pulsårene på seg og barna etter at mannen ble tatt. Den kvinnelige vekten på Bredtvedt i Oslo hilste de kvinnelige fangene hver morgen med: — Dere rovdrykvinner, i stedet for at staten skulle fø på dere i 12 år, skulle dere skytes alle som en.

To eldre damer (75 og 78) ble spyttet i ansiktet av flere hjemmefrontere på gaten fordi de hadde hatt tyske bekjente. Parolen om ingen enkeltaksjoner ble oversett. Den ene gikk på Bygdø og druknet seg etterpå.

En liten gutt på 2 år, (foreldrene var NS) ble mishandlet av to norske kvinner der han befant seg i en vogn utenfor en forretning. Da moren kom ut var han tilgriset av spytt fra de to kvinnene.

15 kvinner i Bergen måtte stå i givakt i timevis. De måtte gjøre sitt fornødne i denne situasjonen mens vaktene lo rått.

Far og sønn ble kjørt til Torvalmenningen i Bergen hvor folk fikk mishandle dem i 10 minutter.

Mishandlingene foregikk ellers over alt. Mange av de innsatte ble sinnsyke av torturen.

aktuell rapport har i tillegg til dette nevnte, en lang rekke lignende eksempler.

(I neste nummer: Rettsoppjøret).

★★★

Charles Hoff:

17874
17875

Jeg ble slengt i et jernbur i en mørk kjeller for å ha skrevet brev til kona

★★ Charles Hoff (76) satt som leder av Idrettsavdelingen i departementet for arbeidstjeneste og idrett med tittel av ekspedisjonssjef under krigen.

Han var medlem av NS.

En stund var han også leder av Norges Idrettsforbund, men han var ikke såkalt idrettsfører. Hvilket senere ble påstått.

Charles Hoff var velkjent som idrettsmann med en lang rekke rekorder den gangen, både Norgesrekorder og verdensrekorder. Hans rekorder ble tatt innen stavhopp og lengdehopp.

Han hadde 5 verdensrekorder i stav utendørs og i Amerika satte han 10 verdensrekorder, bl.a. i lengdehopp. Dette foregikk omkring 1920. Han var så kjent at et

brev fra USA med adresse Charles Hoff, Europa, kom frem til ham.

Det var bare naturlig at han i mellomkrigsårene satt som redaktør av Sportsmanden.

Fra 1937 til 1940 var han rikstrener for Norges Idrettsforbund. Han var aldri interessert i politikk.

— Jeg gikk inn i NS fordi jeg simpelthen var nødt til det, forteller han i en samtale med aktuell rapport.

— Det som skjedde var følgende og det var lumpent av Idrettsforbundet. Jeg var mitraljøsekorporal i H.M. Kongens Garde og da tyskerne kom meldte jeg meg på Majorstua i Gardekasernen. Der var alle rømt. Det var ikke en kjefte å melde seg til. Så gikk jeg på festningen. Jeg kunne ikke finne

NS-FOLK I 1945...

noe annet sted å gå. Der ble jeg mottatt av tyskerne som spurte hva jeg ville. Det førte ikke til noe og jeg gikk opp i Norges Friidrettsforbunds kontor. Der var det stengt. Alle var stukket av. Jeg ble faktisk litt redd og visste ikke hva jeg skulle gjøre. Hadde forøvrig bestemt å gifte meg 6. mai.

Jeg hadde etter jobben som redaktør i Sportsmanden vært korrespondent for 5-6 småaviser rundt om i landet og disse forbindelser var nå brutt. Jeg var helt blakk og over alt var det stengt så jeg fikk ikke gasjen min i Oslo Idrettsforbund. Men jeg fortsatte å instruere idet jeg tenkte at en løsning ble det vel. Under instruksjonen traff jeg en tysker som hadde vært idrettsmann og som jeg kjente fra før krigen. Han var i Deutsche Zeitung og spurte om jeg ville introdusere norske idrettsstørrelser der. Jeg ringte rundt til idrettsmenn og skrev interjuer med dem. Jeg drev overhodet ikke politisk virksomhet. Redaktøren fortalte at der var omkring 100 nordmenn som skrev der. Folk som absolutt ikke hadde noe med NS å gjøre. Alle hadde jo mistet sitt arbeide og der var det en mulighet for å overleve. Det var sparsomt med inntektene, men min kone var skredder og vi fikk det til å gå. Så ble jeg spurt om jeg kunne tenke meg å bli idrettsleder og om jeg kunne tenke meg å melde meg inn i Partiet for det var jo så mange som hadde gjort det. Jeg syntes det var OK. siden jeg allerede hadde engasjert meg så meget. Men jeg ble ingen idrettsfører, det ble Reichborn Kjennerud. I departementet holdt vi på med fordeling av midler til idretten.

— Oppfattet du på dette tidspunkt tyskerne som fiender?

— Ja, det gjorde jeg. De kom jo og tok landet vårt. Men det var snakk om et kompromiss. Jeg mente at den norske regjering stod ansvarlig for vårt elendige forsvar og hadde skylden for at vi ikke klarte å forsvare oss. Jeg la ansvaret på de karene som rømte til London og som kom hjem som helter.

— Falt det deg inn at du som arbeidet i idretten ydet noen bistand til fienden?

— Nei overhodet ikke. Det var da absolutt ingen bistand. Hvorvidt vi drev idrett eller ikke, kunne da absolutt ikke skade Norges sak.

— Var du såkalt farlig under krigen?

— Nei, og det står da også i domspremissene. Jeg hadde bl.a. fått 7 dødsdømte nordmenn benådet. En av dem var Willy Røgeberg som drev våpenforretning. Endel

idrettsmenn i Trondheim var dømt til døden, men jeg fikk dem benådet.

— Hva ble du dømt for?

— Det stod i domspremissene at jeg hadde vært godartet, men det måtte i høy grad være skjerpende at jeg hadde et så kjent navn. Det var en fare for at ungdommen ville følge meg. Det stod også i tiltalebeslutningen at jeg var hovedansvarlig for omorganiseringen av idretten. Men det var ikke sant. De gikk utenom meg for jeg var ikke jurist og jeg var ikke borte i det, men jeg ble dømt for det. Det var Reichborn Kjennerud og det var sjefen for Justisdepartementet og hans rådgivere som utarbeidet hele den greia sammen med en tysker ved navn Wagner, og til slutt approbert av Aksel Stang. Men jeg ble dømt for noe jeg ikke hadde gjort.

Den 8. mai etter krigen ble Charles Hoff arrestert og slengt på en celle.

— Den 9. mai satt jeg på cella og var ganske sulten. Da gikk lukken opp og en kar ropte at jeg måtte holde meg klar for jeg skulle skytes klokken 11.00.

Jeg bare satt der og ventet, men klokken ble både 11 og 12 uten at

noe skjedde. Klokken 12 ble en annen slengt inn på cella og jeg spurte hvordan det ble med skytingen og fikk til svar at den var utsatt. Jeg trodde på det. Det smalt stadig salver utenfor fengslet og jeg regnet med at jeg skulle henrettes. Jeg hadde noen få timer. Jeg var ikke inne i jus og jeg tenkte at nå tok de forrædere og jeg ble jo regnet for det. Det rare er at man greier å ta det. Jeg var overbevist om at jeg skulle skytes.

I løpet av noen dager var vi 5 mann på den vesle cella som hadde en seng. Vi fikk nesten ikke mat. Vi fikk en brødkalk til frokost og en salt sild med en potet til middag 6 dager i uken. Mange ble syke og verst var det for dem med magesår. Vi fikk ikke sove om natten fordi «smørgåsene» som var kommet fra Sverige trillet fat utenfor, banket på dørene og kom inn om natten for å holde oss våkne. En av dem tok meg i luftegården en dag. Han tvang meg med gevær til eksersis i luftegården på Åkebergveien. — Charles Hoff, sa han. — Jeg vet du er god til å løpe. Få se noen knebøyninger. Det fortsatte til jeg segnet om. Jeg ble håret opp i cella og lege Gordon Johnson kom inn

til meg, men det skjedde ikke noe mer bortsett fra at den som tvang meg senere ble nektet å komme til fengslet. Jeg var ikke den eneste han mishandlet. Og det var flere som kom av disse «smørgåsene» for å mishandle oss. En gang på utearbeide klarte jeg å smugle et kjærtegnsbrev ut til min kone. Det førte til 3 døgn i et bur i en mørk kjeller.

— En annen gang kom en av «smørgåsene» inn og ba meg stille meg mot veggen. I det øyeblikk hele dine når gulvet, smeller det, sa han. Jeg stod der til jeg ikke kunne få hodene ned. Jeg fikk krampe og jeg led under det flere år senere. Jeg fortalte det til direktøren på Hlebun som sa at jeg ville stå meg på ikke å nevne dette for noen. Det rådet fikk jeg også da saken skulle opp. Og jeg turde ikke si noe og aktuell rapport er første til å få høre om dette fra meg. Det er vel ikke farlig nå så mange år etterpå vel?

Slutter Charles Hoff.

Aktor Brynjulf Bull påstod 20 års fengsel for Charles Hoff.

Han ble dømt til 9 år.

Og slapp ut etter 5 år.

